

Jiří Leschtina: Trnutí v hlavě Pavla Kohouta. Spisovatel přichází na pomoc Haškovi a spol.

Prach zvířený pokusem o převrat v Lidovém domě usedá, vítězové vyrazí na cestu ke Strakově akademii a poražení, řečeno s jedním z nich, na rodnou „Moravěnkou“. Zároveň začíná čas vytváření nového mediálního obrazu lánských atentátníků, překreslování historie coby příprava půdy pro jejich politický návrat.

A na pomoc jim přichází nesporná autorita. Spisovatel a disident Pavel Kohout, který Michala Haška a jeho blízké přirovnal k chartistům, zatímco v těch, kteří jim zabránili uzurpovat moc v sociální demokracii, spatřuje něco jako antichartu.

Pavel Kohout

Foto: [Noemi Holeková](#)

V dost neuvěřitelném textu pro sobotní Mladou frontu Dnes Pavel Kohout píše: „Kdo zažil příběh Charty, kterou se režim pokusil znectit Antichartou, vidí trapnou podobnost v současné honbě na věrolomnou Partu, kterou chce vymýtit straně věrná Antiparta. A trne i nad pochybnou jednomyslností, s níž se stranické organizace trumfují v projevech loajality vítězným protipučistům...“

Tahle alegorie, jež má připodobnit třeba bazénkového Zdeňka Škromacha k chartistům, je natolik přihlouplá, že by nestála za zmínku. Leč když ji vytváří jeden z autorů prohlášení Charty 77, měli bychom trnouce Kohoutovi odpovědět. Například úvahou, zda ona jednomyslnost nebyla způsobena i tím, že většinu straníků vyděsila agresivita zásahu zvenčí, na který je strana citlivá už od poválečných let.

Možná se mnohým z nich poprvé zjevil Miloš Zeman jako smrtelné nebezpečí pro další existenci strany. Teď bychom mohli rozvíjet úvahy o příliš dlouhém vedení do Lidového domu, ale zdržme se jízlivosti.

Zrovna tak lidé v ulicích podporující Sobotku nepřišli stavět politické šibenice, jak naznačuje Hašek. Ale možná při pohledu na bezostyšnost hradní kamarily na chvíli opustili svůj čím dál lhostejnější postoj vůči veřejnému světu politiky. Což je přesně to, po čem volali chartisté v sedmdesátých letech.

Bohuslav Sobotka určitě není spasitel parlamentní demokracie. Už jenom proto, že chtěl vládnout s komunisty, kteří ani dnes neoplyvají respektem k parlamentarismu. To však není důvod k Sobotkovu odívání do jakéhosi kozzarovského hávu, jak nám to nyní předvedl Pavel Kohout. A to tím spíše, že sám spisovatel zažíval na vlastní kůži zkarikování své osoby. Například ve scénářisticko-estébáckém pokusu o ostouzení disidentů v seriálu o majoru Zemanovi.

Kdo jiný než Kohout by měl vědět, jak rozporuplné jsou lidské příběhy. Ten jeho začínal v době, kdy tvořil úderné propagandistické rýmy ve stylu: „Jednou rukou verše píše/v druhé držím samopal“ či scénář k filmu *Zítří se bude tančit všude*. Ale dál pokračoval odvážným vystupováním v době Pražského jara, aby pak podpisem Charty 77 dovršil odčinění své minulosti a přerod v zásadního odpůrce režimu.

Proč ale nyní Kohout uráží chartisty tím, že k nim přirovnává partičku přízemních intrikánů, kteří se chtěli na prezidentových zádech prodat k moci – to zůstává záhadou.

Autor: Jiří Leschtina

Nové články v rubrice

Petr Schwarz: Události týdne

Stále ještě necelý čtvrtrok od vyhlášení výsledků voleb do poslanecké sněmovny jmenoval prezident Miloš Zeman nového premiéra,...

Jiří Tichý: Dvě kytičky a Woody Allen

Stejně místo, stejný úmysl. Jen místo ledna srpen a časový odstup dvacet let. Dny, na něž se nezapomíná, dny, které se...

Ivan Štern: Dvojí podoba Palachova týdne

Onen osudný lednový večer mi domů volali kamarádi ze studentského svazu, abych okamžitě přijel na kolej. Upálil se náš spolužák....

[Rss kanál
info](#)

[Podcasty](#)

[Mobily
Aplikace](#)

[Program
e-mailem](#)

[Do oblíbených
Domovská stránka](#)

[Mapa Webu](#)